

og saa Udtryk paa Finantsloven ligesom i 1855, da den Aftale, der da blev truffen, blev udtrykt paa Finantsloven, idet man paa Finantsloven for dette Aar og for de følgende 10 Aar optog Reserverfonden som en særlig Gjenstand for Bevilgning med Angivelse af, hvad der skulde afholdes af Reserverfonden, og hvad der skulde tilflyde den. Saaledes gav man omvendt den ny Overenskomst, den ny Fremgangsmaade, man var bleven enig om, Udtryk derved, at man med velberaad Gu — hvad der kan paavises af Forhandlingerne, ja paavises af selve Finantsudvalgets Betænkning for dette Aar med Bilag, hvilket jeg skal paavise, naar Sagen kommer for til fuld Behandling under Forhandlingen om Statsrevisionens Betænkning, — strøg Posten „Reserverfond“ af Finantsloven, og den udgaa af Finantsloven, saa at den ikke mere fremtraadte som nogen Gjenstand for Bevilling. Dette udelukkede selvfølgelig ikke, at den kunde vedblive at være en Reserverfond; tværtimod, i den Forhandling, som fandt Sted i 1858, forudsatte man netop, at der kunde vedblive at være en Reserverfond, og at Theaterbestyrelsen skulde stræbe hen til at danne en Reserverfond for derved at have Noget at ty til og derved uadgaa at behøve at henvende sig til Rigsdagen. Dette var Meningen. Naar derfor det ærede Medlem for Præsident Marts 6te Valgkreds mente, at det, at man senere har talt om en Reserverfond, skulde være en Indvendning imod, at man i 1858 traf en anden Foranstaltning, modsat Beslutningen af 1855, saa er dette aldeles ikke overbevisende. Det er ikke dette, hvorom Spørgsmaalet dreiede sig, Spørgsmaalet dreiede sig om, hvorvidt den Aftale, der blev truffen i 1855, at Reserverfonden ikke kunde angribes uden Rigsdagens Samtykke, er fastholdt eller opgivet. Og naar det ærede Medlem søgte at anføre 10 Beviser for, at det til Trods for, hvad man tydelig udtalte i 1858, dog skulde være Meningen at fastholde den gamle Aftale af 1855, uagtet man netop forandrede Finantsloven paa dette Punkt, og lod det fremtræde i en modsat Sikkelse, vare disse Beviser meget svage. Det ene bestod deri, at Statsrevisionen havde indstillet i det næste Aar, at det maatte passere, at 10 Restancer fra det foregaaende Aar bleve betalte af Reserverfonden. Det var et meget slet Bevis. Det var en Regnskabsfeil, der havde fundet Sted, som det kunde være nødvendigt at indstille til at lade passere, og som kunde trænge til Sanktion med Hensyn til, hvorledes det stod sig med Spørgsmaalet om, hvorvidt Reserverfonden var angribelig af Regjeringen uden Rigsdagens Samtykke. Og naar det ærede Medlem søgte at gøre Kapital ud af den Paragraf, som den ærede Kultusminister idag citerede af Loven af 19de Februar 1861, § 28, saa er dette et endnu uheldigere Bevis. Der staar i denne Paragraf, efterat der først er omtalt, hvorledes der skal forholde sig med Lønningsstillaget til de ved det kongelige Theater og Kapel ansatte

Einbedsmænd og det ikke pensionsberettigede Personale, at disse Tillæg skulde „udredes af Theatrets Reserverfond; dog kan, for saa vidt fornødent gjøres, af Kongerigets Finantser hertil tilflydes et Beløb af indtil 15,000 Rd. for Finantsaaret 1861—62“. Hvilket Bevis kan der ligge deri? Er det ikke soleklart, at hvorledes end Regjeringens Stilling var med Hensyn til Reserverfonden, hvor stor en Myndighed den end havde, og hvor lidet den end behøvede Rigsdagens Samtykke til at benytte Reserverfondens Midler, kunde dog aabenbart meget godt Kongen og Rigsdagen blive enige om at bestemme, at visse Udgifter til nye Lønninger, som skulde indføres, toges af Reserverfonden, for saa vidt den kunde bære det. Dette er i Sandhed ikke et Bevis, hvormed man kan omstøde slige klare Data som den, der fremgaa af Forhandlingerne i 1858. Hvis det ærede Medlem tror ved saadanne Udtalelser at kunne hjælpe paa Statsrevisionens Fremstilling, tager han feil. Men endnu mere raabende er det, som skete i 1870. Naar man drager sig til Minde, hvad der skete i 1870 med Hensyn til Theatret, vil man se, at det er saa langt fra, at det kan være Tvivl om, hvorvidt Regjeringen behøvede Rigsdagens Samtykke til at benytte den opsparede Formue, at tværtimod det modsatte med Klarhed fremgaar af de daværende Forhandlinger. Dengang blev man enig om at vedtage et Forslag, som gik ud paa, at man stillede til Theatrets Raadighed for 5 Aar et Beløb af 250,000 Rd., hvorved Forudsætningen var, at der skulde bevilges hvert Aar en Femtedel af disse, hvilket ogsaa meget rigtig skete i alle disse 5 Aar. Nu vil jeg blot spørge, hvilken anden Mening der kunde være deri end den, at Theatret i alle disse 5 Aar skulde have et sikkert Beløb af 250,000 Rd. og paa den anden Side ikke kunde vente Mere. Det skulde komme ud af det med denne Sum, men var fra den anden Side ogsaa berettiget til at bruge disse 250,000 Rd. Og havde der været Tvivl om, at dette var Meningen, saa maatte den svinde bort, naar man saae, at man ikke paa Finantsloven optog noget som helst Forbud imod, at Regjeringen benyttede den opsparede Kapitalformue, uagtet man havde den stærkeste Opfordring dertil, uagtet man optog en hel Del andre Bestemmelser paa Finantsloven, og uagtet endelig det laa saa meget nærmere at optage en Bestemmelse derom, som Regjeringen netop i samme Aar havde forelagt et Lovforslag, der indeholdt en Mængde Bestemmelser angaaende Regjeringens Stilling til Theaterbevillingen. Det var Bestemmelser, som man for en vesentlig Del tog ud netop af det Lovforslag, som Regjeringen havde forelagt, men som blev forkastet; men man optog ikke de Bestemmelser af Regjeringens Lovforslag, som handlede om den opsparede Kapitalformue; en Bestemmelse, som gik ud paa at binde Regjeringen med Hensyn til den opsparede Kapitalformue indenfor visse Grændser, den optog man